

עפ"ת 31447/02/20 - שלומי בן סימון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 31447-02-20 בן סימון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 161250/2017

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	שלומי בן סימון
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בחיפה (כב' ס. הנשיא טל תדמור-זמיר) בתיק ת"ד 4739-01-18 במסגרתו הורשע המערער בעבירות **אי מתן אפשרות חציה** לפי תקנה 67(א) לתקנת התעבורה, **נהיגה ברשלנות** לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה ו**התנהגות שגרמה נזק וחבלה לגוף** לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

2. המערער משיג על הכרעת הדין בעניינו.

רקע ועובדות כתב האישום

3. כנגד המערער הוגש לבית משפט קמא כתב אישום בגדרו נטען כי בתאריך 14.4.17 סמוך לשעה 15:11 נהג המערער רכב פרטי (להלן: "**הרכב**") ברחוב דגניה בחיפה. בהגיעו סמוך לבית מספר 10, חצתה הגב' סלם אושרת (להלן: "**הולכת הרגל**") את הכביש במעבר חציה, מימין לשמאל בכיוון נסיעת המערער. המערער נהג ברשלנות, בכך שלא האט בהתקרבו למעבר החציה, לא הבחין במועד בהולכת הרגל ופגע בה לאחר שהיא הספיקה לחצות כ- 1.6 מטרים מהמעבר. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל ונגרם נזק לרכב.

4. המערער כפר בעובדות כתב האישום אם כי לא בנהיגת הרכב בזמן ובמקום המצוין בכתב האישום ונטען שהתאונה לא אירעה במעבר חציה והוא לא פגע בהולכת הרגל אלא בשקיות שהחזיקה בידיה.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

5. ביום 2.12.19 הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בהכרעת דינו של בית משפט קמא, סקר את עדויותיהם של הנפגעת, עדותו של הבוחן רס"מ אפי דרור ושל המערער, ונתן אימון מלא בעדי תביעה ובגרסאותיהם, בכל הנוגע לאופן התרחשות התאונה.
6. בית משפט קמא סבר כי הוא נדרש לענות, על שתי שאלות שהיו במחלוקת בבית משפט קמא, הראשונה קיומו של מגע בין הולכת הרגל ובין רכבו של המערער; השנייה היכן אירעה התאונה, האם על מעבר חציה או מספר מטרים אחריו.
7. בית משפט קמא לאחר ששמע את העדים קבע כי הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה מימין לשמאל כיוון נסיעת המערער ובהגיעה לפס השני או השלישי של מעבר החציה, רכבו של הנאשם פגע בה. בית משפט קמא נתן אמון בעדות הולכת הרגל אשר תיארה את השתלשלות התאונה עד קרות התאונה, וכי התעודה הרפואית ת/1, תומכת בעדות זו, שעה שמצוין בתעודה שהיא נחבלה בחלק האחורי של הראש.
- עוד ציין בית משפט קמא כי עדות הולכת הרגל לא נסתרה וב"כ המערער, במסגרת החקירה הנגדית לא ביקש להגיש את הודעתה במשטרה ועצם העובדה כי לא הזכירה בעדותה במשטרה שהמערער, טרם התאונה, שוחח עם בחור בקיוסק שממול, אין באי אזכור פרט זה כדי לכרסם במהימנות גרסתה. עוד סבור בית משפט קמא שגרסת המערער, לפיה פנה לאנשים שהיו בקיוסק כדי לברר מי היה עד לתאונה, מאשרת כי אכן בקרבת מקום התאונה קיוסק, והדבר תומך ומחזק את עדותה. זאת ועוד, ב"כ המערער, במהלך החקירה הנגדית, לא אימת את הולכת הרגל עם גרסת המערער לפיה היא חצתה את הכביש שלא במעבר חציה או עם גרסתו לפיה הוא פגע בשקיות שהיא אחזה בידיה ולא בגופה, דבר שמחזק את מהימנות הולכת הרגל.
8. בית משפט קמא סקר את דוח הבוחן, רס"מ אפי דרור (להלן: "**הבוחן**") אשר קבע במסגרת ממצאיו שמשני צדדי מעברי החציה היה תמרור וכי שדה הראיה בכיוון נסיעת הרכב היה פתוח למרחק של 100 מ"ר וניתן היה לראות את תווי הדרך ומעבר החציה ללא הגבלה או הפרעה. עוד קבע הבוחן כי לרכב נגרם נזק שהתבטא במעיכת מגע מפנים לאחור לפינת פגוש קדמי ימני, פנס קדמי ימני, מכסה מנוע וכי בתחתית הפגוש בצד ימין בגובה 0.4 מ"ר נמצאו סימני שפשוף בצבע כחול, וכל הפינה הימנית התחתונה של השמשה הקדמית הייתה מנופצת בגובה של 1 מ"ר מהכביש, ובמרחק של 0.22 מ"ר מדופן ימין וכי על מכסה המנוע בצד ימין ועל כנף קדמית ימנית, היו חלקי כרובית מרוחים.
9. עיקר מסקנותיו של הבוחן, על פי הכרעת דינו של בית משפט קמא, שהולכת הרגל חצתה במעבר חציה מימין לשמאל כיוון נסיעת המערער והרכב פגע בה עם הפינה הקדמית ימנית וכי המערער נסע במהירות של 40 קמ"ש לגרסת המערער וכי מדובר בתאונה בלתי נמנעת ברם, ניתן היה למנוע את

התאונה מכל מהירות שפחותה מ- 27 קמ"ש.

10. עיקר טענות ההגנה מופנות לעובדה שהבוחן ביצע שחזור, מבלי שבוצע ניסוי שדה ראיה עם הולכת רגל המדמה את הולכת הרגל; לא נבדק שדה הראיה של הנהג לכיוון המדרכה ולכן לא ידוע האם הוא יכול היה לראות את הולכת הרגל; לא ידוע מה היה מיקום הולכת הרגל על המדרכה ולא בוצע יחד עם הולכת הרגל הצבעה כלל ועיקר וכי מהירות הולכת הרגל לא הייתה בהתאם למקובל, אלא נערך על ידי הנתונים הסטטיסטיים ולא על המהירות בפועל של הולכת הרגל.

11. בית משפט קמא באשר לטענות ההגנה הקשורות לביצוע השחזור, קבע כי הבוחן ערך ניסוי שדה ראיה ברכבו של המערער, ומאשר כי לא נערך ניסוי שדה ראיה עם הולכת רגל המדמה את הולכת הרגל בשעת התאונה, ולמרות זאת בית משפט סבר שיש לתת אמון בעדות הבוחן ובפרט שקביעותיו של הבוחן בעקבות השחזור שהוא ערך לא נסתרו כלל ועיקר. בית משפט קמא דן בטענת ההגנה לפיה לא בוצע ניסוי שדה ראיה שמדמה מצב ריצה וקבע כי בוצע ניסוי שדה ראיה ברכבו של המערער ונמצא כי שדה הראיה פתוח לפניו ואין דבר שיפריע לו. ולכן, לא מתקיים מחדל חקירה כשלא בוצע ניסוי שמדמה מצב ריצה, שכן לשיטתו של המערער, בעדותו בפני בית המשפט ו/או בתיק המשטרה שלא הבחין בהולכת הרגל אלא ברגע הפגיעה. משכך, טענת הריצה אין לה אחיזה בראיות אלא מדובר בהשערה של המערער בלבד. על כן, סבר בית משפט קמא, שאין המדובר במחדל חקירה.

12. ממצאי הבוחן התבססו על נתונים של קצב הליכה (ממוצע 1.3 מ"ר לשנייה) מהירות הרכב 40 קמ"ש לפי גרסת המערער וכן של מקום הצבעת המערער על מקום התאונה. לעניין זה מצטרפת מסקנת בית המשפט קמא להימנעות ב"כ המערער מלעמת את הבוחן עם מסקנותיו מהליך השחזור שהוא ביצע, אי הצגת נתונים חלופיים שעל בסיסם הבוחן היה יכול להגיע למסקנות אחרות ולא נשאל ולו שאלה אחת בנושא מיקום האימפקט שקבע המומחה שהוא היה על מעבר החציה. באשר לאי חקירת עד שהתייצב בתחנת המשטרה, סבר בית משפט קמא שהדבר עורר תהיה ולא ברור מדוע הבוחן לא גבה עדות ממתנדב שהגיע ראשון לזירת התאונה, ואף לא מהעד שהתייצב בתחנת המשטרה, רק בשל העובדה שהוא סבר שמדובר בעד מעוניין אך עם כל התהיות שעלו בעקבות התנהלות הבוחן במהלך ביצוע החקירה, סבר בית משפט קמא כי עדותו של הבוחן, כמו גם קביעותיו, לא נסתרו ומצא לנכון לאמצם.

13. בית משפט קמא לא קיבל את טענות ההגנה למחדלי חקירה מהותיים, וקבע כי לא מדובר "בחוסר" ראייתי או במצב דברים בו קופחה הגנתו של המערער או נפגעה יכולתו להוכיח את גרסתו. בית משפט קמא סבר שמחדל החקירה, גם אם קיים, המערער יכול היה לזמן את אותו עד מטעמו במסגרת פרשת ההגנה, ברם לא עשה כן. מדובר בעד שהמערער הזמין אותו למתן עדות במהלך ההליך של ביטול הפסילה המנהלית, העד התייצב בפני בית המשפט ולא היתה כל מניעה, לזמן אותו גם למתן עדות בתיק העיקרי. זה נכון שב"כ המערער טען שמאז זימונו לבית המשפט בבקשה לביטול הפסילה המנהלית נותק הקשר עם אותו עד ולא הצליח להשיגו, אולם לא פירט אלו פעולות ננקטו על ידו על

מנת לאתר את אותו עד ואף לא נתבקשה, למרות ידיעת כל הפרטים על ידי אותו עד לזמן אותו בצו הבאה. משכך, בנסיבות אלו, פועלת לחובת המערער הימנעותו מהבאת ראיה שיש בה כדי להועיל למערער, דבר שיוצר חזקה לפיה לו היתה הראיה מובאת, היא היתה פועלת לחובת המערער.

14. עוד דחה בית משפט קמא טענות המערער באשר לקיומם של מחדלי חקירה נוספים בין היתר אי גביית גרסה מאנשי מד"א שהגיעו למקום ומתנדב משטרה נוסף שהגיע לזירה לא ערך תרשומת ואף לא נלקחו, על ידי הבוחן, דגימות מהרכב.

15. בית משפט קמא דן בכל אחד ואחד מהמחדלים הנטענים וסבר כי אין מדובר במחדל חקירתי כלל ועיקר והבוחן העיד כי בדק את השמשה ולמעט כרובית לא מצא ממצאים נוספים, כגון דם או שיער ולכן לא היה מה לתפוס וכי לא מדובר במחדל חקירתי אלא בפעולות חקירה שלא הולידו ממצאים.

16. באשר לעדותם של אנשי מד"א שהגיעו לזירה, אין חולק כי אנשי מד"א לא היו עדים לתאונה אלא הוזעקו אחריה וכי אי גביית עדותם לא הייתה, כך סבר בית משפט קמא, מסייעת בהבנת אופן התרחשות התאונה. בהתייחס לטענה הנוספת שהעלה המערער של אי רישום תרשומת ו/או מזכר על ידי מתנדב משטרה נוסף שהגיע לזירה, סבר בית משפט קמא, כי היה ראוי שאותו מתנדב יערוך תרשומת על חלקו באירוע, עם זאת, בשים לב לראיות הקיימות בתיק העדר תרשומת של המתנדב הנוסף לא קיפח את הגנתו של המערער או הקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו.

טענות המערער

17. המערער טען למחדלי חקירה רבים של בוחן התנועה, בהדגישו כי עד ראיה שעמד על המדרכה ממול הגיע למסור עדות איום על ידי הבוחן המשטרתי כי הוא שקרן וכי הוא יפתח לו תיק משטרתי במידה ויעיד, ולכן עדותו לא נמסרה לא בתיק החקירה ולא בבית משפט ואף שוטר מתנדב שהגיע למקום לא ערך דוח פעולה כלל ועיקר.

בנוסף נטען, כי לא בוצע ניסוי שדה ראיה מדמה מצב של ריצה, לא ידוע מה היה מיקום הולכת הרגל על המדרכה ולא בוצע אתה הצבעה כלל ועיקר ולא נבדק שדה הראיה של הנהג לכיוון המדרכה ולא נבדקה האפשרות אם המערער יכול היה לראות את הולכת הרגל.

בנוסף נטען שלא נקבע מקום האימפקט ובהעדר קביעת מקום האימפקט לא ניתן להוציא מסקנות מזירת התאונה; ואין חולק כי הולכת הרגל שנפגעה מהתאונה לא הייתה עם הבוחן בזירת התאונה ולא הצביעה היכן התאונה התרחשה דבר שמבוצע בדרך של שגרה ולא ברור מדוע הדבר לא בוצע במסגרת

חקירת התאונה מושא כתב האישום.

18. עוד נטען כי שגה בית משפט קמא כאשר לא התייחס לקביעת הבוחן המשטרתי שהתאונה היא תאונה בלתי נמנעת במהירות נמוכה ביותר והמדובר בהערכה סטטיסטית וזאת בניגוד להלכה הפסוקה שנקבעה בבית המשפט העליון במסגרת בג"צ 8150/13 **גליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה**.

19. עוד טען המערער שבית משפט קמא יצר חזקה מוחלטת לפיה כל פגיעה בהולך רגל על מעבר חציה מטילה על הנהג חזקה של אשם בתאונה מעצם היותו נוהג ברכב, תוך התעלמות מתקנה 111 לתקנות התעבורה המורה להולך הרגל כיצד יש לבצע ירידה ממדרכה וכי התעלמות בית המשפט מתקנה 111 יוצרת מצב בו כל הולך רגל יכול לרדת לכביש תוך כדי ריצה בידועו כי האחריות תיפול תמיד על כתפי הנהג ובכך מרוקן בית משפט לחלוטין את כוונת המחוקק ביצירת תקנה 111.

דין והכרעה :

20. לאחר שבחנתי ושקלתי טענות הצדדים, עיינתי במלוא חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט קמא, סבור אני כי יש לדחות את הערעור ככל שהוא נוגע להכרעת הדין, שכן אין בנסיבות העניין מקום להתערב בהכרעת דינו של בית המשפט קמא - הכרעה המבוססת ברובה על קביעת ממצאי מהימנות ועובדה, וכן על מסקנות משפטיות ראיות ונכונות, שאין לי אלא לאמץ כפי שיובהר בהמשך.

21. אזכיר ראשית את הכלל לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, שיתרונה הוא ביכולת ההתרשמות הישירה מן העדים באופן בלתי אמצעי, אלא במקרים חריגים ביותר בהם טעתה הערכאה הדיונית טעות בולטת היורדת לשורשו של עניין, בהערכת העדויות או כאשר המסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות אינן מתחייבות מהן, וכן כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון בלבד ולא על הערכת מהימנות. ראה: ע"פ 5010/17 **שטרית נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (20.6.19) ; ע"פ 3162/17 **זייב נ' מדינת ישראל**, [פורסם במאגרים] פסקה 9 (19.10.2017); ע"פ 4153/17 **חסקינד נ' מדינת ישראל**, [פורסם במאגרים] פסקה 19 (22.2.2018).

22. כן אזכיר את ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה בודקת מחדש את צדקת ו/או את הרשעתו של המערער אלא את כשרותו או פסלותו של פסק הדין בערכאה הדיונית כאשר דרך הבחינה הערעורית צריכה להתמקד בבדיקת קבילות הראיות, ואופן ההנמקה, מבלי להידרש לניתוח ראיתי כפי שמבצעת אותו הערכאה הדיונית.

23. מהבחינה המשפטית, וככל שמדובר בהכרעת הדין, לא מצאתי טעם מבורר להתערב בפסק הדין המפורט והיסודי, אשר ניתן על ידי בית משפט קמא. המבקש ניהל הליך הוכחות בבית המשפט לתעבורה, במסגרתו

נחקר הבוחן על חוות דעתו לרבות אודות חלק מהפגמים הנטענים בהתנהלותו. בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה נבחנו, עד דק, שלל טענותיו של המערער הנוגעות למחדלי חקירה שהועלו על ידו, ונדחו, האחת אחר השנייה.

24. ככלל, הטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה מחייבת בחינה כפולה - תחילה על בית המשפט לבחון אם קיימים מחדלים כאמור ולאחר מכן עליו לקבוע באם בעקבות אותם מחדלים קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות העומד נגדו (ראו: ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, [פורסם בנבו], 11.5.06)). בית משפט קמא, בחן את כל מחדלי החקירה הנטענים על ידי המערער, לגבי חלקם קבע שאינם מהווים מחדל חקירה כלל ולגבי אלה שנקבע שהם מחדל חקירתי, קבע לגבי שלק קיפח את הגנתו של המערער.

25. **באשר לטענה של אי חקירת עד לתאונה**; בית משפט קמא מצא שמדובר במחדל חקירתי וסבר כי התנהלות הבוחן שסרב לגבות עדות מהעד, היא התנהלות בעייתית וראויה לגינוי, מאחר ואין זה תפקיד הבוחן לקבוע מה משקל העדות, תפקידו כרשות חוקרת לגבות את העדות, להטיח בו את החשד שעדותו מוזמנת ולהביא למלצתו בפני גורמי התביעה. עם זאת סבר בית משפט קמא כי הדבר לא הביא לקיפוח הגנתו של המערער באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות העומד נגדו, והייתה למערער האפשרות לזמנו למתן עדות בבית משפט, כפי שעה המערער בהליך ביטול הפסילה המנהלית.

הנני תמים דעים עם קביעת בית משפט קמא, שמדובר במחדל חקירה משום שהעד הגיע לתחנת המשטרה, ביקש למסור את גרסתו ועל גורמי החקירה [הבוחן משמש כחוקר ועד מומחה בעת ובעונה אחת] החובה במקרה זה לגבות את עדותו, ואין זה מתפקיד הרשות החוקרת, לקבוע שמדובר בעד מוזמן, הדבר מסור להכרעת בית המשפט ולא לרשות החוקרת. אולם, העיקר הוא כי גם אם מדובר במחדלי חקירה שומא עלינו לשאול האם בשל אותו מחדל או מחדלים נפגעה הגנתו של המערער, ונמנעה ממנו האפשרות לקיים הליך הוגן (ראו: ע"פ 7320/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (13.5.2009); ע"פ 6577/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.11.2013); ע"פ 6468/13 **צרפתי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (3.5.2015); ע"פ 434/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (4.2.2016)).

זהות העד ידועה למערער, אף עד זה הגיש תצהיר עדות בתמיכה לבקשה לביטול פסילה מנהלית (ראו: עמ' 16 שורות 29-24 לפרוט' בית משפט קמא מיום 30.10.19), העד לא זומן בידי המערער ולטענתו איבד כל קשר אתו. מקובלת עלי מסקנת בית משפט קמא, שעד זה למרות שלא נחקר כלל בידי הבוחן (בכך אכן קיימים מחדל חקירה), אך לא נחסמה האפשרות למערער לזמנו למתן עדות בפני בית המשפט והוא לא עשה כן. המערער היה באפשרותו לזמנו כפי שעה קודם במסגרת הליך ביטול הפסילה המנהלית, כדי לתת את גרסתו מבלי לפרט איזה פעולות נקט כדי לאתרו או לא ביקש את זימונו לבית המשפט כעד הגנה ואף לא ביקש להוציא צו הבאה כנגדו. יש לציין כי בהודעתו במשטרה מוצגת ת/11 אישר המערער בחקירתו (שורה 61) ביחס לשאלה אם יש לו עדים: **"בינתיים אין לי"** ובשלב יותר מאוחר העד התייצב בתחנת המשטרה ולא נגבתה עדותו. היה ביכול המערער לזמנו לחקירה והוא לא עשה כן, משיקוליו. בית משפט קמא קבע כי המערער היה יכול

לזמנו או לתת הסבר לאי זימונו, מעבר לטענה הכללית שאיבד קשר עם העד, מבלי לבסס טענה זו או לנקוט בכל פעולה כדי לזמנו, לרבות בקשה לזימון או בקשה להוצאת צו הבאה.

במקרו, אני סבור כפי שסור בית משפט קמא, אין בקיומו של מחלד זה כדי לשנות את הכרעת הדין או לעורר ספק סביר. מאחר וניתנה למערער האפשרות לזמנו-כפי שהייתה האפשרות בפני הרשות החוקרת לחקור והוא נמנע מלעשות כן, שעה שיש לו את כל הפרטים אודות העד ואף זמנו בהליך קודם בעניין ביטול הפסילה המנהלית, והפעם לא עשה כן; משכך, התנהלות המערער באי זימונו מקהה ומבטלת את המחלד החקירתי מצד רשויות התביעה, ואין בכך משום הטלת האחריות למחלד, על המערער כפי שטען.

בנוסף, מחלד חקירה, שענינו אי זימון עד או אי ביצוע פעולת חקירה (במקרו אי חקירת עד), מקים הנחה כי לו הייתה מבוצעת אותה פעולה הייתה פעולת החקירה מניבה ראייה התומכת בגרסת הנאשם. את הנחה הזאת יש להביא בחשבון כאשר נבחן קיומו של ספק סביר בראיות המאשימה, ואין כך המצב בעניינו. לנוכח התשתית הראייתית המבוססת שהונחה בפני בית משפט קמא, לא היה בכך כדי לשנות את הכרעת הדין. שקלול המחלד החקירתי הנטען אל מול מארג הראיות שהציגה המשיבה מוביל למסקנה כי לא נתקפחה זכותו של המערער ולא נפגעה הגנתו. בית משפט קמא התרשם מעדות הולכת הרגל ומיתר העדים שהופיעו בפניו, וראה להעדיף את גרסת הולכת הרגל והבוחן תוך שדחה את גרסת המערער.

26. גם דין הטענות שהועלו בידי המערער באשר למחלד של אי גביית גרסה מטעם אנשי מד"א שהגיעו למקום ומתנדב נוסף שהגיע לזירה שלא ערך כל תרשומת, לא נפל כל פגם בקביעת בית משפט קמא לפיה אי גביית עדות מטעם אנשי מד"א שהגיעו לזירה לאחר אירוע התאונה משום מחלד, אלא 'אי מיצוי הליכי החקירה', מאחר וברור כי עדותם לא תתרום לחקר התאונה ומנגנון התרחשותה (ראו: ע"פ 54/11 פלוני נ' מדינת ישראל [לא פורסם], 7.3.2012). דין דומה באשר לתרשומת שלא ערך התנדב שהגיע לזירה, אכן כפי שקבע בית משפט קמא, גם אם מדובר במחלד, הדבר לא פגע ביכולתו של המערער להתמודד עם חומר החקירה או קיפח את הגנתו כלל ועיקר.

27. בפי המערער טענות קשות ביחס לחוות דעת הבוחן וליקויים שנפלו בעבודתו המהווים מחלד חמור כאשר לא טרח לערוך שיחזור לתאונה, טענה זו לטעמי דינה דחייה. אכן הבוחן הסתפק בניסוי שדה ראיה בלבד (שדה ראיה פתוח לפנים 100 מ"ר) ובעקבותיו ערך חישובים. הבוחן ערך ניסוי המהווה ראיה קבילה שלא נסתרה ביחס לשדה הראיה של המערער במהלך נסיעתו ולפיה יש שדה ראיה של 100 מטרים לפני מעבר החצייה, שממנו ניתן להבחין בהולכת הרגל ושדה הראיה נקבע על ידי הבוחן בניסוי זה, ביחס לכיוון הליכתה של הנפגעת-הולכת הרגל ובכל שלב ושלב בקטע זה היה על המערער לבחון האם ישנם הולכי רגל המבקשים לחצות את מעבר החצייה, או נמצאים בדרכם למעבר החצייה.

28. אין מחלוקת שהבוחן לא ביצע את השחזור של התאונה. אך בעובדה זו, אין בה כשלעצמה להכריע בשאלה אם ניתן לקבוע ברמה שמעבר לספק סביר שהמערער התרשל בנהיגתו ובכך גרם לתאונה. שאלה הרלוונטית היא האם די בממצאים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, על יסוד דברי הולכת הרגל, המערער עצמו, בדיקות הבוחן, החישובים שערך והתמונות שצילם והוצגו בפני בית משפט קמא, כדי להגיע למסקנה שהמערער התרשל בנהיגתו, או שמא החסר בבדיקות אינו מאפשר לקבוע כך היה. על שאלה זו ענה בית משפט קמא בחיוב ואף אני סבור

כך.

29. אין חולק שהמערער לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה בה, בית משפט קמא ביסס את קביעתו על יסוד הראיות לרבות הודעת המערער במשטרה (ת/11 שורות 3-10) וחקירתו הנגדית בבית המשפט (עמ' 17 לפרוטוקול 5-26 ושורות 28-32). בנוסף בית משפט קמא קבע את מהירות המערער כ-40 ק"מ וזאת בהתבסס על הודעותיו (ת/11 וחקירתו הנגדית בבית משפט קמא (עמ' 16 שורות 8-11). אלו קביעות מבוססות על הראיות שהובאו לפתחו של בית המשפט ואין כל עילה להתערב בהן.

בית משפט קמא קבע כי מקום הפגיעה הוא **במעבר החציה** קביעה זו מבוססת על מתן אימון מלא בגרסת הולכת הרגל שצינה כי לא התפרצה כביש (עמ' 5 שורות 1-29), אלא חצתה את מעבר החציה ובהגיעה לפס השני או השלישי הרגישה את החבטה, המערער במסגרת החקירה הנגדית, לא הטיח בה את גרסתו לפיה היא לא חצתה במעבר החציה או עם גרסתו הנוספת לפיה היא באה בריצה לחצות את הכביש, הדבר חיזק, לטעמו של בית משפט קמא, את גרסתה. אין כל עילה להתערב בקביעה זו של בית משפט קמא,

30. גם מסקנת בית המשפט לפיה הולכת הרגל לא התפרצה לכביש ולא רצה היא די מבוססת ובצדק רב קבע בית משפט שהמערער לא הבחין בהולכת הרגל ולכן טענתו שהיא באה בריצה, אין לה כל אחיזה בחומר הראיות כלל ועיקר והיא מהווה השערה בלבד. קביעה זו אין כל עילה להתערב בה.

31. בג"צ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה, פסקה 8, (6.8.14), נקבע:

לאמור, הגם שמוסכם כי הנהג לא הבחין במנוחה עת חצתה את הכביש עד לסמוך לפגיעה בה, עדיין יש להידרש לחישובים המתמטיים של שדה הראייה הרלוונטי, של מהירות של הרכב הנוסע ושל הולכת הרגל המנוחה, ושל המהירות (והמרחקים) שבה התאונה הייתה נמנעת."

בית משפט קמא בהכרעת דינו בחן היטב את כל הנתונים שבסיס חוות דעת הבוחן והחליט לקבל את מסקנותיו, תוך קביעה המבוססת על הראיות שהובאו לפתחו, החל ממהירות נסיעת המערער, מהירות הולכת הרגל (הליכה רגילה ולא בריצה ולכן הסתמך על נתון סטטיסטי), מקום הפגיעה (בין הפס השני לשלישי במעבר החציה) וקיומו של שדה ראייה פתוח לפניו של 100 מטרים, וכי **התאונה הייתה נמנעת במהירות 27 קמ"ש**, ולא מצאתי באימוץ, חוות הדעת הבוחן, כל טעות המחייבת התערבות בית משפט זה.

32. אין בסיס לטענת המערער שבית משפט קמא קבע כלל גורף לפיו האחריות בגין תאונה שהתרחשה במעבר חציה מוטלת לפתחו של הנהג, ההפך בית משפט קמא לא רק שלא קבע כלל גורף כזה, אלא בחן את רשלנותו של המערער בהתאם להלכה הפסוקה שנקבעה בע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

33. המערער אכן לא הבחין בהולכת הרגל עד לרגע הפגיעה בה, וממילא לא נקט כלל בפעולות בלימה, המערער לא הצליח לסתור את הטענה, לפיה ניתן היה להבחין בהולכי הרגל בקרבת מעבר החצייה, במרחק רב ממעבר החצייה. משטענה זו לא נסתרה, הרי שהתעלמותו של המערער מהולכת הרגל ונסיעה במהירות גבוהה ביחס לנסיבות, היא עולה כדי רשלנות, כפי שקבע בית משפט קמא. הנני דוחה את טענת ב"כ המערער לפיה לתפיסת בית משפט קמא כל תאונה על מעבר חצייה היא באחריות הנהג, שכן הן הבוחן והן בית המשפט בחנו את הנתונים תוך התחשבות באחריות המוגברת שיש לנהג כלפי הולך רגל המצוי על מעבר חצייה, אך לא יצא מנקודת הנחה כי כל תאונה על מעבר חצייה היא באחריות הנהג.

34. המערער היה יכול להבחין בהולכת הרגל ומשלא הבחין המערער בה, ומשלא נסע במהירות פחותה מ-27 קמ"ש, ולא עשה כן, ולכן קביעת בית משפט קמא בדבר רשלנותו של המערער, נכונה, ומבוססת עובדתית ומשפטית ואין להתערב בה.

35. בשולי נימוקי הערעור ביקש המערער נוכח מחדלי החקירה הנטענים להקל בעונשו של המערער. העונש שהושת על המערער בשים לב לרשלנות הגבוהה של המערער ובשים לב לאופי הפגיעה שנגרמה להולכת הרגל וחומרתה, הינו עונש קל ואין כל מקום להתערב בו.

כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בגזר דינה של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות מהותית בולטת על פניה או שעה שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות, ואין זה המקרה שלפני.

36. לא מצאתי כל מקום להתערבות בהכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא- הערעור נדחה.

המזכירות תמציא לצדדים.

ניתנה היום, ח' ניסן תש"פ, 02 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

